GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

A Catalunya hi ha moltes menes de persones.

Opinió | 04/11/2008 | 23:38

Com en un quadre, a Catalunya hi ha moltes figures, hi ha llums i ombres, hi ha colors de tota mena.

A Catalunya hi ha moltes menes de persones, moltes menes d'impulsos, somnis diversos, multiplicitat de projectes. Una pila de reptes col•lectius i individuals. Gent creativa i gent no tant creativa. Actius i passius. Com tots els països és un puzle. Amb moltes peces de colors, volums, formes diferents. Del fet que se sàpiga combinar bé o no, i que les peces positives s'utilitzin bé i prevalguin en el conjunt en depèn que el puzle –és a dir, el país– encaixi i agafi consistència.

Analitzem unes quantes peces d'aquestes, no totes.

1. Aquell empresari de l'Hospitalet procedent de la immigració dels anys seixanta. Potser aleshores treballador de Seat o de la Paperera del Prat. I al qual ja fa uns anys vaig escriure una carta de la qual transcric unes ratlles. Deia: "Vaig veure fa poc a la premsa que havia comprat una altra empresa important que completa la seva activitat. I més temps enrere vaig llegir altres notícies positives referents a la seva empresa. Sé també que ha invertit en un parell de països estrangers, i que s'hi està expandint. A mi sempre m'alegra veure que hi ha empreses catalanes que van bé, que porten empenta. Li escric simplement per felicitar-lo i desitjar-li que l'èxit continuï". I ara fa poc li he tornat a escriure perquè he llegit que entre exportació i inversió havia incrementat molt el seu negoci exterior. De gent així, afortunadament, n'hi ha molta.

2. Aquell altre empresari que afronta amb decisió les dificultats presents. Té una empresa familiar mitjana, d'uns 250 treballadors. Una empresa amb 60 anys d'existència i d'un sector força tradicional, però molt al dia i una empresa que fins fa poc ha anat bé. Ara també hi aniria si no fos per l'actitud molt tancada dels bancs. Té moltes comandes de l'estranger que no pot complimentar. I els sindicats es manifesten però a favor de l'empresa i de l'empresari. I l'empresari ha dit: "ja que els bancs no em proporcionen liquiditat n'hi posaré jo del meu patrimoni. Fins on podré aguantar no sé sap. Però de moment l'empresa ha reprès."

3. La Juani. És un personatge de la perifèria barcelonina (o de la de Tarragona o Sabadell). En Bigas Luna en va fer una molt interessant pel•lícula, Yo soy la Juani. Pot ser filla o néta d'un treballador de la petroquímica de Tarragona, també de la immigració dels anys seixanta. Té empenta i és desinhibida. Constitueix un element de rejoveniment. Pot constituir un factor de ruptura enfront de l'anquilosament i la rutina. Però pot caure en la superficialitat consumista. (Vegeu l'article "Desmontando a la Juani", d'en Ramon Aymerich .)

4. La nova fornada de novel•listes catalans. No es tracta dels ja consagrats, dels d'èxit ja consolidat, i a hores d'ara més coneguts i traduïts que mai a l'estranger. El fet que crida més l'atenció als estrangers és que escriptors joves que ara comencen a escriure amb ambició i bona qualitat ho facin en català i no en castellà. Troben estrany que no optin per una llengua, que també coneixen, i un mercat molt més extens. I finalment arriben a la conclusió que això només s'explica per la força potent d'identificació que tenen la llengua catalana i la cultura que s'expressa en aquesta llengua.

5. Seat. Volkswagen. Això en part és una realitat, i en part un repte i un avís. En una de les

visites que vaig fer a Wolfsburg per parlar amb la direcció de Volkswagen, el seu president, el Sr. Piëch, em va dir: “Sr. president de Catalunya, el felicito perquè en el seu país han fet molt bona feina”. Però de sobte, amb la seva manera de fer brusca i buscant la sorpresa, hi va afegir: “Però si no s’espavilen més no passaran de ser una mitjania i quedaran estancats. Ho entendrà fàcilment: la seva productivitat ha millorat, i els felicito. Donem-li un 6 de nota. I la d’Eslovàquia és de 4. Però la de la indústria alemanya és de més de 8. O vostès fan un esforç i arriben al 8, o les Eslovàquies de torn els acabaran suplantant. Perquè ells també pujaran.”

6. ICREA. Què és ICREA? És la Institució Catalana de Recerca i d’Estudis Avançats. Fou creada per la Generalitat l’any 2001 i ha contribuït molt eficaçment a recuperar científics catalans i també a fer-ne venir de fora (de la resta d’Espanya i d’Europa, i dels Estats Units). És a dir, ha invertit la tendència tradicional. L’ICREA ara és imitada a tot Espanya, i també en països estrangers. Però l’ICREA no és un fet aïllat, sinó part de tota una evolució molt positiva que en el món universitari i de la recerca hi ha hagut a Catalunya durant els últims 10-15 anys.

En el puzle que dèiem que és Catalunya hi ha més components que els sis que hem descrit. De cara al nostre futur hi juguen molts més factors interns, i també –i molt– moltes influències exteriors: la relació amb Espanya i la globalització, especialment. I també el volum i la naturalesa que arribi a tenir la immigració. Però aquests fets que avui hem enumerat juguen un paper remarcable.

1. El juga la força que sapiguem donar a la nostra cultura i la defensa que siguem capaços de fer de la nostra llengua.

2. El juga la potència que sigui capaç de tenir la nostra economia. I això Catalunya endins –és a dir, deixant de banda el que passi fora– depèn de les nostres institucions de govern, dels empresaris i dels sindicats. Amb molts empresaris com els que hem citat tindríem segur el futur.

3. I això lliga amb la consigna que ens hem de dotar d’excel•lència. És l’advertiment que ens feia Herr Piëch. I lliga amb l’ICREA i el que l’envolta: amb la política de recerca, la capacitat d’innovació i la competitivitat.

4. I la Juani, quin paper hi juga? N’hi pot jugar de bo o de dolent. Novament recomanem la lectura de l’article de l’Aymerich. A compulsar amb opinions com les següents: “Avui la modernitat és a la perifèria de les grans ciutats” d’en Bigas Luna. O bé, dites en seminaris sobre el tema, “a diferència d’altres moviments com els okupes les Juanis tenen una càrrega positiva important”, o bé “l’ascensor social a Catalunya ha funcionat correctament durant les darreres dècades”. Probablement tant l’Aymerich com en Bigas Luna tenen part de raó. La modernitat de la perifèria s’esgotarà i es malmetrà en una mena d’orgasme barreja de vitalisme i consumisme o es projectarà dinàmicament i estrictament a tota la societat?

A part de defensar l’Estatut i reclamar un finançament just, i de donar més consistència a la nostra vida política, etc., Catalunya ha de jugar amb aquestes cartes (i algunes més), en un puzle, o trencaclosques, en què hi ha moltes peces que, ben col•locades, poden permetre finalment una composició equilibrada i ben resolta. Els sis fets que acabem de comentar són una part d’aquest conjunt de peces, que per la mostra d’avui ja es veu que ben treballades poden configurar un conjunt positiu. Amb la paciència, la visió de conjunt i la il•lusió amb què es resolen els trencaclosques.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/9766-a-catalunya-hi-ha-moltes-menes-de-persones.htm